

DOKLER ŽIVIŠ

Lili Novy

Doklèr živiš, si sebi vsa na poti,
na luči si stojiš, doklèr živiš,
v vsej svoji revì, svoji večni zmoti —
ah, vsem se omadeževana zdiš.

In res, saj veš, si omadeževana,
saj tvoja rana zmeraj krvavi,
življenja samega globoka rana,
in ob robovih niti čista ni.

Obraz ti je skažèn od znoja, praha —
kdo naj te prepozna, doklèr živiš?
Šelè ko mrtva, vsa resnobna, plaha,
med svečami na parah obležiš,

tedaj si sama več ne boš na poti,
na luči bo umiti tvoj obraz,
tvoj drug pa rekel v tihi bo dobroti:
»Da — to je ona. — To sem tudi jaz —«